

Turkofobiye karşı

Garbis ALTINOĞLU
27 Eylül 2017

artıgerçekin16 Eylül 2017 tarihli sayısındaAhmet Nesin'in,Sizinle aynı topraklarda yaşamak istemiyorumbaşlıklı bir yazısı yayınlandı. Nesin burada, Türkiye'yi yönetenlerin ve bir ölçüde Türk halkının gerici ve şoven söylemlerine ve kıyıcı ve insanlık dışı eylemlerine işaret ediyor ve yazısına şu sözlerle son veriyordu:

Böyle bir ortamda, ben sizlerle aynı topraklarda nefes almak istemiyorum. Hani Orta Asya'dan geldiniz ya, gidin oralara, bırakın buraları İNSAN olanlara, Taş Devri'nden yavaş yavaş geçiş yaparak yaşamaya çalışın, sizi kurt mu besler, ayı mı sever, artık o kadarını bilemem ama insan olmadığınızdan eminim

Ahmet Nesin'in vardığı sonuçtan şunu anlıyoruz: O, yazısında işaret ettiği söylem ve eylemlerden TÜM Türkler'i, özellikle de bugün yaşamakta olan TÜM Türkler'i sorumlu tutuyor. Nesin'in vardığı bu sonucun hiçbir biçimde onanamayacağını söylemek bile abes. Bir an için onun haklı olduğunu ve Türkler'i, geldiklerini ileri sürdüğü Orta Asya'ya sürme önerisinin ahlak, insanve hukuksal açıdan doğru ve haklı olduğunu varsayalım. Gerçekleşme olasılığı son derece düşük, hattsıfır olan bu hipotetik ve olağanüstü nüfus transferi işlemi kendisiyle birlikte şu bir dizi soruyu getirir:

* Nesin'in suçlu saydığı bu onmilyonlarca insan, böyle bir yer değiştirmeyi kabul etmeyeceğine göre bu nüfus transferi Türk halkına karşı zor kullanılarak mı yapılacaktır?

*Öyle olaksa eğer, bu işlem hangi örgütlü güce dayanarak yapılacaktır?

Zaten, esas olarak Türk etnik grubuna mensup ordu ve polisin yardımıyla mı, ya da bu olamayacağına göre Türkiye'yi işgal edecek olan emperyalist devletlerin silahlı güçlerinin yardımıyla mı?

*Zor kullanmak suretiyle gerçekleştirilebilecek ve belli bir direnişe yol açacak olan böyle bir işlem ister istemez binlerce, onbinlerce insanın ölümüne ve yaralanmasına vb. yol açmayacak mıdır?

*Bu insanların böyle bir zorunlu yeniden yerleştirme işlemi sırasında uğrayacakları maddi ve manevi zararlar nasıl ve kimler tarafından karşılanacaktır?

*Orta Asya'daki hangi ülke ya da ülkeler, kendileriyle aynı dili de konuşmayan bu onmilyonlarca kişinin kendi toprakları üzerine yerleşmesini kabul edeceklerdir?

*Bu yeniden yerleştirmeyi yapacak güç ya da güçler bu işlemin ülke, bölge ve dünya ölçeğinde yaratacağı tepkileri göğüsleyebilecekler midir?

Nesin'in önerisi şu soruyu da gündeme getiriyor: Türkiye'de Sünni Türkler'in yanı sıra Alevi mezhebinden Türkler, Türk-Kürt karma evliliklerinden doğmuş insanlar, nineleri ve dedeleri arasında Rum, Ermeni ve Süryaniler bulunanlar, Laz, Gürcü, Zaza, Arap vb. kökenli insanlar ve ilerici ve demokrat Türkler de yaşıyor. Bu kategori içindekiler de Nesin'in Türkleri ile aynı sepetin içine konacaklar mı? Konmayacaklarsa eğer, berikilerden nasıl ayırt edilecekler? Sorular daha da çoğaltılabilir ama sorunun bu en kaba tarzda konusu bile yazarın önerisinin ne denli irrasyonel ve dahası uygarlık dışı bir nitelik taşıdığını, ahlak, insanve hukuksal açıdan doğru ve haklı görülemeyeceğini ve etnik arındırma denen uygulamanın bir başka versiyonu olduğunu göstermeye yeter.

Nesin'in bu yazısında dile getirdiği bu Türkofobik ruh hli, çok az rastlanan ya da istisnabir nitelik taşıyan olgu olmuş olsaydı, belki üzerinde durmaya bile değmezdi. Ancak, çoğu kez bu denli açık ve çıplak bir biçimde dile getirilmemekle birlikte özellikle Ermeni, Rum ve Kürt milliyetçileri, demokratları ve onlara sempati duyan Türk devrimci ve demokratları arasında bu ruh hlinin hayli yaygın olduğunu söyleyebiliriz. Bu ruh hlinin özü Türk gericiliğine ve faşizmine karşı duyulan haklı tepkinin -kısmen haklı olarak- Türk halkına karşı tepkiye dönüştürülmesidir. Bu ruh hlinin bir başka yansıması da, sosyal-şovenizmin etkisi altında olduğu ya da sosyal-şovenizme karşı savaşım gerekçesiyle Türkiye devrimci hareketini tu kaka etmektir. (Bu konuyu ilişkin görüşlerim için Türkiye devrimci hareketini eleştirmek: Vurun

abalıya mı?başlıklısu yazıma bakılabilir:Bu bakımdan, Nesin'in sözlerinde yansıyan bu ruh hli ve ona bağlı olarak dile getirilen çözüm önerileri, en azından kaba çizgileriyle üzerinde durmayı hak ediyor.

Nesin'in ve onun gibi düşünen ve hissedenlerin Türk burjuva devletinin, tüm dürüst ve namuslu insanları isyan ettiren alçakça ve iğrenç söylem ve eylemlerine karşı tümüyle haklı bir öfke ve tiksinti duymasını anlayabilir, hattonun yazısında sunduğu listeye daha pek çok insanlık suçu ekleyebiliriz. Esas itibariyle Müslüman-Türk kökenli ya da Müslüman-Türk hle gelmiş bir egemen sınıf tarafından yönetilen Osmanlı İmparatorluğu'nun, onun bağrından çıkan İttihat ve Terakki çetesinin ve onu izleyen Türkiye Cumhuriyeti'nin Hristiyan halklar başta gelmek üzere tüm Anadolu halklarına ve hattbelli ölçülerde komşu ülkeler halklarına karşı pek çok suç işlediğini, bu suçların 20. yüzyılın ilk onyılarında jenosit boyutuna vardığını biliyoruz. Tabi, başta Türkler gelmek üzere sivil Müslüman nüfusun bir bölümünün, egemen sınıfların dayattığı Hristiyan kıyımlarına katıldığını da. Daha da önemlisi bu suçlara eşlik eden Ermeni, Rum, Süryani düşmanlığını ve onun uzantısı olan Kürt ve Alevi düşmanlığının bugün de hıcanlı olması ve canlı tutulması ve Türk halkının bir bölümünün bugün Kürt halkını -ve hattSuriye'den Türkiye'ye gelmiş olan göçmenleri- hedef alan saldırılara katılmasıdır. Dolayısıyla, bir bölümü başka halklara karşı nefret duygularıyla yoğrulmuş olan Türk halkının da, bu tarihsel suçlardan ve bugün işlenmekte olan benzer suçlardan ötürü kısm bir sorumluluk taşıdığı tartışma götürmez.

Evet, Nesin'i ve onun gibi düşünenleri anlamalıyız.Bu koşullarda, Türk/Müslüman-olmayan devrimci ve demokratların Kemalistlerin ve Türk milliyetçilerinin anti-emperyalist demagojisine karşı bir tavır geliştirmeleri, ona tepki göstermeleri ve dikkatlerini hemen hemen bütünüyle Türk burjuva devletinin kötülükleri üzerinde yoğunlaştırmaları anlaşılabilir elbet.

Ama bu tavrı belli bir sınırın ötesine taşımak ve üstelik Türk işçi sınıfı ve halkının devrimci potansiyelini ve emperyalizm olgusunu görmezden gelmeye vb. kadar ilerletmek, gerçeklerle bağdaşmaz. Ezilen ulus ve milliyet kökenli demokrat ve devrimcilerin, düştükleri ve düşmeye eğilimli oldukları bir hatayı anlayışla karşılamak, o hatayı hata olmaktan çıkarmaz. Ciddi siyasal sorunlar, duygusal tepkilerin ürünü olan irrasyonel metotlarla ve misilleme anlayışıyla çözülemez. Tutarlı demokratik tavır elbette, Türk halkından geçmişte kendi adına işlenmiş ve bugün kendi adına işlenmekte olan suçlara karşı durmasını

talep etmeyi, saldırgan Türk milliyetçiliğine karşı durmayı ve bu halkın geri yanlarını acımasız bir eleştiriye tbi tutmayı gerektirir. Ancak bu haklı duruştan ve Türk halkının büyük çoğunluğunun, özellikle bugün kendi adına işlenmekte olan suçlara karşı kayıtsız ve duysız kalmasından ve onun en geri katmanlarının hlbaska halklara karşı nefret duyguları besliyor olmasından hareketle TÜM Türkler'i aynı düzeyde suçlamak ve hele bu kitleyi Nesin'in ngrdg tarzda cezalandırmayı önermek kesinlikle doğru değildir ve olamaz.

Nesin'in yaklaşımının en tartışmalı ve yanlış yanlarından biri de şı: O, kabaca 11. ve 12. yüzyıllardan itibaren Anadolu'ya girmeye başlamış ve kş süreci içindeki Bizans'ın ideolojik ve kültürel etkisini yavaş yavaş silerek sonunda bu ülkeyi bir Müslüman-Türk lkesi hline getirmiş olan Türkmenlerle günümüzün Türk halkını özdeşleştirmekte ve bu ikincisini geçmişin bu gbe/ yarı-gbe halkının bir devamı ya da mirasçısı görmekte ve saymaktadır. Kendilerinin etnik açıdan ne denli saf olduğu da tartışmalı olan -ve 10. yüzyılda Müslümanlığı kabul ettikten sonra Türkmen olarak anılmaya başlanan- Oğuz boylarının İran zerinden Anadolu'ya girmelerinin üzerinden bin yıla yakın bir süre geçti. O günlerden bugüne uzanan süre içinde Anadolu nüfusunun etnik, dinsel ve kültürel özellikleri ve bileşimi bir dizi savaş istil, kıyım, g, yer değiştirme, asimilasyon gibi faktörlere ve sosyo-ekonomik gelişmeye dayalı olarak önemli ya da çok önemli değişiklikler geçirdi. Bu bakımdan, 11. ve 12. yüzyıllardan itibaren Anadolu'ya girmeye başlamış olan Türkmen boylarıyla bugünün Türkleri'ni aynılaştırmak ciddi bir hata olacaktır.

Herşeyden önce, esas itibariyle gbe olan ve sürülerini beslemek için yazın yaylamlara ve kışın kışlamlara giden Türkmen kitlelerinin 11. ve 12. yüzyıllarda tarımın ve yerleşik yaşamın ağır bastığı Anadolu'ya girişi sırasındaki nüfus dengesine bir göz atmamız gerekiyor. Tarihçilerin tahminlerine göre o dönemde -hemen hemen tümü Hristiyan olan- Anadolu'nun nüfusu 8 milyon dolayındaydı.Tanınmış araştırmacıClaude Cahen 11. ve 12. yüzyıllarda Anadolu'ya gelen Türkmenler'in sayısının 200-300,000 kadar olduğu kanısındadır. Milliyetçi Türk tarihçilerinden İbrahim Kafesoğlu 550-600,000 ve Mükrimin Halil Yinanç ise 1 milyon gibi abartılı sayılar vermektedir. Çeşitli faktörler -çökmekte olan Bizans'ın ağır vergilerinden kurtulma isteği, Müslümanlığı 10. yüzyılda, yani kısa bir süre önce kabul etmiş ve pagan inançlarını hlbir lde muhafaza etmekte olan Türkmenler'in dinsel hoşgörü geleneği, gerçekleştirdikleri çeşitli yağma ve yakıp yıkma eylemlerine rağmen

zaman içinde yerleşik Rum, Ermeni ve Süryani halklarıyla daha olumlu bir ekonomik etkileşim içine girmeleri, yerli halkla yeni gelenler arasında evlilikler vb.- Anadolu'nun Hristiyan nüfusunun zaman içinde Müslümanlaşmasına yol açacaktı. Cahen Bizans'ın gerilemesinin en önemli belirtilerinden biri olan ekici-toprak mülkiyeti ilişkisindeki bozulmanın etkisini şöyle dile getiriyordu: Bizans'ın Asya topraklarında, özellikle son dönemlerde, Batı Anadolu'yu hariç tutarsak toprağın büyük bir bölümü bu topraklarda yaşamayan, ama büyük toprak sahibi olan kişilerin elindeydi. Bu kişiler de mülklerinin değer kazanmasıyla, sadece bu toprakların dışında harcayacakları geliri elde edebilecekleri ölçüde ilgileniyorlardı. (Osmanlılar'dan Önce Anadolu, s. 117) Nitekim 1075'de, Türkmen boylarına dayanarak kurulmuş olmakla birlikte İran'ın ve Bizans'ın devlet geleneğini özümseyen ve tarımı, zanaatları ve ticareti korumanın gereğini anlayan Anadolu Selçuklu devleti yöneticileri de göçebelerin yıkıcı eğilimlerini frenlemeye ve denetim altına almaya yöneleceklerdi.

Dolayısıyla günümüz Türk halkının önemli ya da küçümsenemeyecek bir bölümünün, zamanla din değiştirmiş Rum, Ermeni ve Süryanilerden oluştuğunu söylemek bir abartma olmayacaktır. Tabi zaman içinde, devlet geleneği olmayan ya da çok zayıf olan Türkmenler, yerleşik hle geldikleri ölçüde bir yandan bu ülkenin eski sakinlerini Türkleştirir ve Müslümanlaştırırken bir yandan da kendileri kültürel olarak Anadolu'lulaşacaklardı. Lena Umay haklı olarak şöyle diyordu:

Roma hukuku ve devlet düzeni modern Avrupa'nın şekillenmesine yardımcı olurken, Bizans sistemi de Selçuklu ve Osmanlı'nın şekillenmesine yardımcı olmuştur. Hem Avrupa'yı istileden göçmen kavimler hem de Bizans'ı fetheden Türkler at üzerinde kılıçlarıyla gelip Batı Roma'yı ve Bizans'ı fethederken, aynı zamanda devraldıkları kültürel mirasla fethedildiler. (Anadolu'ya çekik gözlü gelen Türkler nasıl palabıykı oldu?, Odatv.com, 26 Haziran 2009)

11. ve 12. yüzyıllarda İran üzerinden Anadolu'ya giren Türkmenler'le 21. yüzyılın Türkleri'ni benzer topluluklar olarak görenlerin atladığı çok önemli bir husus da şu: Birinciler doğal olarak, henüz ulus olmaktan çok uzaktılar ve sık sık kendi aralarında çatışan ve zaman zaman Bizans gibi yerleşik devletlerin hizmetine girerek onun düşmanlarına ve hattdiğer Türkmenler'e karşı savaşan bu topluluklar boylar, aşiretler ve kabileler biçiminde örgütlenmişlerdi. Kendi içlerinde belirli bir sınıfsal ayrışma yaşıyor olmalarına rağmen, içinden çıktıkları ilkel komünal toplumun bir dizi özelliklerini taşıyan Türkmenler, esas

itibariyle feodalizm-öncesi koşullarda yaşıyorlardı. O hâlde, 11. ve 12. yüzyılların Türkmenleri'ni, belirli ortak kültürel özelliklerine dayanarak bugünün uluslaşmış ve kapitalizm, hatta tekelci kapitalizm ortamında yaşayan Türkleri'yle özdeşleştirmeye kalkmak doğru değildir. Orta Asya halklarının 20. yüzyıl başlarında bile kendilerini Türk, İranlı, Arap vb. saymadıklarını anımsatan Doğan Avcıoğlu, Rus tarihçi V. V. Barthold'un şu söylediklerini aktarıyordu:

Orta Asya yerleşikleri kendilerini ilk önce Müslüman, sonra belli bir kent ya da bölgenin insanı olarak görürler. Gözlerinde etnik kavramların hemen hiç değeri yoktur. (Türklerin Tarihi, Birinci Kitap, s. 123)

Daha sonraki yüzyıllarda Anadolu halkının görece etnik saflığını daha da sulandıran başka gelişmeler de yaşanacaktı. Bunlara çok kaba çizgileriyle göz atalım.

1096-1272 yılları arasında yapılan ve esas hedefi Kutsal Topraklar'ın Müslümanlar'dan kurtarılması olan Haçlı Seferleri'nin bazıları, Anadolu'da Türkmenler'le Haçlılar arasında çatışmalara ve Anadolu'nun bazı yörelerinde (Antakya, Urfa vb.) Haçlılar'ın denetiminde devletçikler kurulmasına yol açtı. Bunlar arasında Birinci Haçlı Seferi'ni (1096-1099) ve Üçüncü Haçlı Seferi'ni (1189-1192) sayabiliriz. Ama, konumuz açısından en önemlisi 1202-1204 yılları arasında gerçekleştirilen Dördüncü Haçlı Seferidir. Bu sefer sırasında Konstantinopolis'i kuşatan ve 1204'de alan Haçlılar 57 yıl (1204-1261) yaşayacak olan ve İstanbul'u, Marmara bölgesini, Trakya'yı ve Yunanistan'ın önemli bir bölümünü içine alan bir Latin İmparatorluğu kuracaklardı.

Anadolu'nun nüfus bileşimini etkileyen bir başka faktör Moğol istilsiydi. Anadolu Selçuklu devletini 1243 yılında yapılan Köse Dağ çarpışmasında yenen Moğollar yaklaşık 100 yıl süreyle Orta ve Doğu Anadolu'yu egemenlikleri altında tuttular.

Osmanlı beyliğinin 1299'da kurulması ve giderek küçülen Bizans'ın Anadolu'daki ve daha sonra da Rumeli'deki topraklarını ele geçirerek büyümesi sürecinde çok sayıda Bizans aristokrati ve Rum köylüsü Müslümanlığı kabul etti.

Özellikle Fatih Sultan Mehmet döneminden itibaren Osmanlı devleti devşirme sistemini uygulamaya başladı. Osmanlılar, özellikle Balkanlar'da ele geçirdikleri bölgelerde çok küçük yaşlardaki çocukları Hristiyan ailelerinden alıyor ve

onları Müslüman olarak yetiştiriyorlardı. Ordunun, yeniçeri adı verilen seçkin askerleri, bu yolla devşirilen kişiler arasından seçiliyordu. Kul olarak nitelendirilen bu gençlerin büyük bölümü ordu ve saray hizmetlerinde çalışmakla birlikte, onların ana gövdesi çeşitli üretim sektörlerinde istihdam ediliyordu. Herhangi bir hakları olmamakla ve sahiplerine ait bir nesne sayılmakla birlikte bu kullar belli bir süre sonra azat ediliyor ve diğer köleler gibi uzun erimde Osmanlı toplumunun birer ögesi haline geliyorlardı.

Öte yandan Osmanlılar, daha Anadolu beylikleri döneminde, yani 13. yüzyıldan beri var olan bir uygulamayı, yani çevredeki Hristiyan topluluklar üzerine yapılan akınlarda tutsak edilen insanların köle olarak satılmasını daha sistemli bir biçimde sürdüreceklerdi. 1470'lerde Osmanlı devletinin elinde en az 500,000 köle olduğunu (Bkz. Feodalite ve Klasik Dönem Osmanlı Üretim Tarzı, s. 299) söyleyen Mehmet Ali Kılıçbay, kitabının aynı sayfasında yer alan bir dipnotunda, Türkiye'yi ziyaret eden İngiliz elçilik katibi Rycout'un, 17. yy. da sadece Kırımlılar'ın İstanbul pazarına getirdiği köle sayısının yılda 20,000 dolayında olduğunu bildirdiğini aktarıyordu. Tarihçi Halil ise bu konuda şu bilgiyi veriyordu:

1260'tan 1390'a uzanan dönemde Anadolu Türklerinin Batı Anadolu ve Trakya'da Bizans toprakları ile Makedonya ve Bulgaristan içlerine yayılma çağında çok büyük sayılarda tutsak Osmanlı topraklarına akıyordu. (Osmanlılar, s. 173)

Öte yandan Osmanlı devleti güvenlik amacıyla, bir yandan Anadolu'nun Türk-Müslüman halkının bir bölümünü, özellikle de yendiği diğer Anadolu beyliklerinin halkının bir bölümünü Balkanlar'a gönderdiği gibi, Anadolu dışındaki bazı Hristiyanları da Anadolu'ya aktarıyordu. Server Tanilli bu konuda şu bilgiyi veriyordu:

Kuşkusuz, kimi halklar için yer değiştirmeler oldu: Stratejik bölgelerde, yerli halktan alınan topraklar üzerine Türkler yerleştirildiler kimi Slav ya da Grek topluluklar Küçük Asya'ya gönderildiler. (Yüzyılların Gerçeği ve Mirası II, s. 556)

Fatih Sultan Mehmet'in padişahlığı sırasında, Arnavutluk'un Osmanlı ordularına karşı uzun bir direnişten sonra fethedilmesinin ardından, yani 1470'lerden itibaren Türkiye'ye çok sayıda Arnavut'un getirildiği biliniyor. Çoğunluğu Müslüman olan Arnavutlar Osmanlı devleti ve ordusu içinde önemli görevler aldılar. Daha sonraki yüzyıllarda da devam eden bu göç ve nüfus transferleri sonucu Türkiye'de sayısı milyonları bulan bir Arnavut

topluluğu oluştuğu tahmin ediliyor.

Osmanlı devletinin arlık Rusyası karşısında asker yenilgilere uğrayıp toprak yitirmeye başladığı dönemde, yani 18. yüzyılın sonlarından itibaren Kırım'dan ve Kafkasya'dan önemli miktarda Müslüman, Türkiye'ye göç etti. Fuat Dündar şöyle diyordu:

1789-1800yılları arası 500 bin Tatar, Osmanlı topraklarına göçtü.1828-1829Osmanlı-Rus Savaşı'nın ardından imzalanan Edirne Anlaşması sonrası gerçekleşen Kırım göçü, Anapa ve Poti Ruslara bırakılınca başladı. Üçüncü yoğun göç1860-1864yılları arasında gelen 400 bin Kırım Tatarı'nın göçüydü. Tatar göçmenleri toplamında (1783-1922 arası) 1.8 milyona erişiyordu.1859-1879yılına kadar Kafkasyalı 2 milyon göçmenin ancak 1.5 milyonu Osmanlı topraklarına vardı.1877-1878Osmanlı-Rus Savaşı sonrası Balkanlar'dan Anadolu'ya tekrar yoğun göçler oldu. Balkanlar'dan 1.5 milyon kişi göç ederken,1912-1913Balkan Savaşları'ndan sonra 640,000 kişi göç etti. (İttihat ve Terakki'nin Müslümanları İskn Politikası, s. 56)

1828-1829yıllarındaki Osmanlı-Rus savaşı sonrasında başlayan ve 1921 yılına kadar devam Gürcü göçleri sırasında yüzbinlerce Gürcü ve Acara Anadolu'ya geldi.

1878'de Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun Bosna-Hersek'i işgal ve ilhak etmesini izleyen onyıllar içinde çok sayıda Müslüman Boşnak Osmanlı topraklarına göç etti.

Birinci Dünya Savaşı ve sonrasında Anadolu'nun Hristiyan halklarının tbi tutuldukları korkunç kıyımlar sırasında, sayısını kesin olarak bilemeyeceğimiz, ama çok sayıda Rum, Ermeni ve Süryani din değiştirmek suretiyle Türkleştirildi ve Müslümanlaştırıldı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında çok sayıda Müslüman ve Türkik kökenli insan, Sovyet Rusya'yı işgal eden Nazi Almanyası'nın saflarında yer almış ve işgalcilerle birlikte Kızıl Ordu'ya ve Sovyet partizanlarına karşı savaşmıştı. Savaşın Nazi Almanyası'nın yenilgisiyle sonuçlanmasına paralel olarak çok sayıda Özbek, Kazak, Kırgız, Türkmen, Karakalpak, Balkar, Karaçay, Azeri, Dağıstanlı, İnguş, een vb. Türkiye'ye sığındı.

1979'da gerçekleşen İran İslm Devrimi sonrasında, İran'dan Türkiye'ye, değişik etnik gruplardan bir milyona yakın insanın göç ettiği tahmin ediliyor. Bunların

arasında Fars kökenlilerin yanı sıra Azeri ve Kürt kökenliler de bulunuyor. Bütün bunlara, Mart 2011'de Suriye'de başlayan ya da başlatılan çatışmalara bağlı olarak Türkiye'ye gelen 3-4 milyon dolayında Arap ve Kürt göçmenin eklenmesi gerekiyor.

Demek ki, yüzyıllar boyunca yaşanan altüst oluşlar yani göçler, savaşlar, nüfus transferleri vb. Türkiye'nin demografik çehresini büyük ölçüde değiştirmiş, farklı etnik kökenlerden halkların birbirlerine karışmasına yol açmış ve Türkiye'yi ilk hbinden çok farklı bir ülke haline getirmiştir. Bu koşullarda günümüz Türk halkının ne denli ve ne ölçüde Türkolduğu bilinemeyeceği gibi, bugünün Türk halkı ile 11. ve 12. yüzyılların Oğuz/ Türkmen boylarını özdeşleştirmek de olanaksızdır. Bu verilerin ışığında Ahmet Nesin'in ya da onun gibi düşünenlerin bile, günümüzün Anadolu Türkleri'ni Orta Asya'ya gönderme yolundaki düşünce ve dileklerini mantıksal bir temele dayanarak savunamayacaklarını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)LinkedIn üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)